

10. díl Od zrození ke smrti...

Text:
Lucie Suchá
Groverová

Brána třetí – SMRT

Koukněte na:
www.sweb.cz/luciegroverova

Znáte taková ta rána, venku je pošmurno, leje jak z konve, trávník je posypaný záplavou různě barevného listí, kafe si jdete vařit potmě, abyste nevzbudili všechny spáče, kteří ještě sní. Někde u kamen narazíte na „svého“ muže příkládajícího dřevo do rozžhavených uhlíků, který šeptá, že ještě musí zpátky do postele. Vůbec nemáte v plánu mu bránit, protože víte, že právě tohle ráno je ideální čas zabývat se v klidu, soustředěně a hlavně o samotě smrtí. Znáte ty chvíle? A jsou to opravdu chvíle, momenty, hodiny, náhodné situace, nebo je to téma, které s vámi jde ruku v ruce s každým vaším nádechem i výdechem, protože je to prostě život sám?

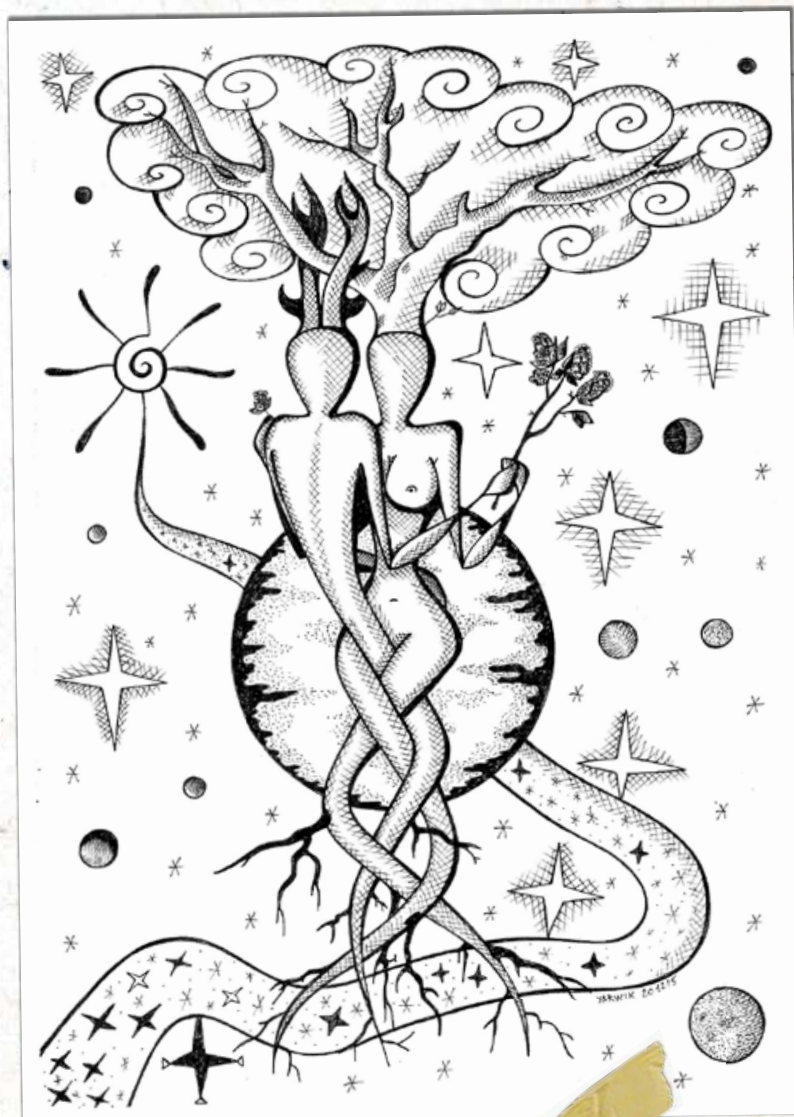
Zrovna včera se rozhodl můj rádoby mírumilovný muž postavit výzvě a poprvé v životě stahoval zajíce, kterého náš pes „odebral“ myslivcům při jejich posledním honu. Jedenáctiletá dcerka běhala mezi místem činu, kde chvílemi vše mlčky pozorovala a chvílemi hlasitě štkala, a křeslem po mé babičce, kde se mlčky očividně pouštěla do úvah o smrti. Pozorovala jsem bedlivě její konání a ještě bedlivěji naslouchala, co z ní nakonec vypadne. „No, ehm, no, život je prostě... život.“ Co dodat? A kampak jí zmizela ta smrt?

Život je smrt, smrt je život. Koloběh. Není mezi nimi rozdíl, i když se to tak na první pohled může zdát. Ráda bych se s vámi právě TEĎ, zastavila u pomyslné třetí Brány. Ano, je to ta s názvem SMRT. Neříkám, že do ní musíme rovnou vstupovat, to ono zase všechno má svůj čas, ale vědět o ní, vidět ji, cítit ji a pečovat o ni můžeme, a dokonce bychom měli kdykoliv. Vzpomínáte, jak jsme si v úplně prvním díle říkali, že ona každá přechodová „Brána“ je vlastně takový tunel, v němž při každém kroku získáváme informace, ze kterých následně čerpáme a tvoříme vlastní realitu? Že pokud chcete oním již zmíněným tunelem z jednoho světa (životního období) do toho dalšího projít a obdržet potřebné informace, musíte být sebevědomí? Sebevědomí ve smyslu vědomí si sami sebe, vnímající, CIT-li-VÍ? A když už jsme u té SMRTI – pokud se toto slovo vysloví a vypluje na světlo světa i s ním spojené téma, nebude jistě málo lidí, kteří se okamžitě ocitnou v okruzích témat, jako je nemocnice, nebezpečí, a emocií, jako je strach, drama, panika. Připomínají vám tyto řádky věty, které jsem psala o porodu? Ano, v podstatě jsem je zkopírovala. Život a Smrt jak přes kopírak.

Téma smrti je velmi pestrobarevné a mým cílem není obsáhnout ho ve všech jeho podobách, ale pootevřít dvířka nebo rovnou vrata a nahlédnout. Jaký úhel pohledu zaujmeme či nezaujmeme, je naše svobodná volba. Stejně jako v předchozích portálech je fajn mít i na tuto cestu vnitřní či vnější průvodce a spolu-pracovat. Stejně tak jako v předchozích portálech je fajn si udělat jasno v tom, kudy a kam jdeme a jaké spolupracovníky na „cestě“ mít chceme nebo nechceme. Dovolte mi být na malý čas vaší průvodkyní. Uděláme první krok, a protože nám záleží na tom, aby byl bezpečný, podělím se s vámi o jeden zenový příběh s názvem Jak se zachovat v nebezpečí. Jeden mnich se zeptal zenového mistra: „Dejme tomu, že se před jedním rozevírá tisíc sáhů hluboká propast a za druhým se ženou týgři a vlci – řekni mi, prosím, co dělat v takové situaci?“ „Zůstat bez starosti,“ opáčil mistr. I my tedy v souvislosti se smrtí odložíme strach, pocit nebezpečí a případné starosti, postavíme se k ní čelem a zeptáme se sami sebe, co o ní víme, co si myslíme, co nám kdo řekl? Podíváme-li se na ni očima západní společnosti, tedy poněkud

raciálněji, dozvíme se, že jde o zastavení životních funkcí organismu spojené s nevratnými změnami, které obnovení životních funkcí znemožňují. Smrt nastává u každého živého organismu v jiném věku a ve většině případů ji nelze dopředu přesně určit. Nicméně délka života je charakteristická pro každý druh organismu; vychází z jeho genetického základu, ale poměrně výrazně ji ovlivňují i vnější okolnosti. Podíváme-li se na smrt očima východu, který můžeme vnímat jako zástupce vnitřní moudrosti, setkáme se například s výrazem „kontinuita býtí“. Lidská bytost je považována za nehmotnou duši, která nikdy neumírá. To, co je smrtelné, je pouze fyzický obal, schránka, fyzické tělo. Dle tohoto pohledu člověk není fyzické tělo a nemůže tudíž zemřít. Smrt je vnímána jako změna stavu existence ve vztahu k fyzickému tělu. Jinými slovy život člověka vstupem do této Brány nekončí.

*Bez východu by nebyl západ,
bez západu by nebylo východu...*

Ilustrace: Jaroslav Švandrlík, www.yarwik.estranky.cz